

La gent que jo busque

La gent que jo busque
ve de molt lluny
no es lliura a la farsa
no tem els dilluns

La gent que jo busque
fuma i aguanta
resisteix fins i tot
si el dubte els espanta

La gent que jo busque
és digna i generosa
no dona colzades
per omplir més la bossa

La gent que jo busque
no deixa de preguntar
així fa la vida
que creix en crear

La gent que jo busque
és llibertària
senyala l'hipòcrita
que oprimeix el pària

El seu rebuig
és un vòmit sincer
la seua força
saber qui no vol ser

La gent que jo busque
es troba i es perd
no se'n refia del absolutament cert
camina pels marges del que s'ha proclamat
"vida ideal d'un membre del ramat"

Busque espai i bellesa
com si hagués perdut el cap

reivindique la noblesa
com un quixot aïllat

La gent que jo busque
és un tresor
un poema anònim
molt millor que l'or

Ningú no els farà mai
un car monument
no en trobaràs mai cap
sumís i obedient

La gent que jo busque
és per tot arreu
encara que dorma el somni de Morfeu

Incuba l'esclat
en una llavor
que ha de germinar
quan se li done calor

Busque espai i bellesa
com si hagués perdut el cap
reivindique la noblesa
com un quixot aïllat

Busque la flor que solitària
sura en un mar d'asfalt
la veu interior que ens parla

A ca la rosa

A ca la Rosa
dines i sopes
la porta sempre és oberta al viatger

Herbasana i farigola
a la balconada creixen quasi sense voler

Què dolç és ser acollit

quan voles ben lluny del teu niu
que et donen refugi siga hivern o estiu

A ca la Rosa
llençols i llibres
tot el que necessites als peus del Montjuïc

La gent del barri
els bars i les tendes
tot esdevé familiar a poc d'estar allí

És tan reconfortant saber
que mai no et deixen al carrer
encara que no hi ha gaire lloc
i dones quefer

Si quan viatges
mai no te'n manca
de gent hospitalària que t'obri camí

Aleshores
potser entengues
que ser hospitalari és tan humà com el vi

Què dolç és ser acollit
quan voles ben lluny del teu niu
que et donen refugi
siga hivern o estiu

A ca la Rosa
i a tantes altres
hem d'estar sempre agraïts

Tirar a matar

Vaig a tirar a matar
la única arma és el que us vaig a cantar

No us amoïneu no us ferirà
i qui no vulga no té perquè escoltar

Ja pense que no hi ha remei que cure el mal capital
que es menja l'ànima de l'ésser humà

I si em preguntes com es pot aturar
així es fa: pam, pam, pam

Anem a jugar
a les troles del llibre oficial
escampades per terra aire i mar
per qui està condemnat a manar

Anem a destapar
les boles que mai deixaran de contar
els escribes a sou del poder
econòmic, polític, diví i militar

Paraules sense pes
no diuen res
si m'has entès
en boca de qui mana més

Promesa, llibertat, fraternitat, solidaritat
nomena-les hi ha moltes més

Si vols informació completa i neta
hauràs de treballar per fer-te-la guanyar
no esperes que te la done cap capelleta
de què vas?

Anem a jugar
a les troles del llibre oficial
escampades per terra aire i mar
per qui està condemnat a manar

Anem a destapar
les boles que mai deixaran de contar

els escribes a sou del poder
econòmic, polític, diví i militar

Sona

Sona a pluja, sona a terra
és d'arrel o viatgera
sona a fresca melodia
com el despertar d'un dia

Sona a carrer i a festa
més enllà de la tempesta
de la pólvora que esclata
de la rutina que mata

Sona estranya, força intensa
sona lleugera o ben densa
per l'amor que mou muntanyes
per la soledat immensa

Sona pels éssers lliures
pels somnis impossibles
ressona en el fons abismal
de l'ànima i el cor:

Tristesa, malenconia
nostàlgia del blanc perdut
desig d'allò mai sabut
record de l'heroi caigut

Sona com una promesa
per a fer-te guaitar per la finestra
perquè vull omplir-te d'alegria
sona pel record dolç d'aquell dia:

Tu llegies envoltada en els llençols
la tardor t'acaronava amb daurada llum de sol
"si només som pols" vaig pensar
"que bufe el vent, ara mateix
ara mateix..."

Personal

No em canse mai d'observar el personal
és un tret que em ve de natural

Potser no entenc perquè fan el que hi fan
ho trobe del tot fascinant

Hi ha qui deixa passar la vida portant la creu de la mentida
amb la que el van adoctrinar
hi ha qui es desviu per complir amb el que es diu
una existència exemplar

La imatge és el gran miratge
que condiciona els resultats
pareu-li esment que té molt d'aliment
i ens deixa bocabadats

La pose val més que allò real
una façana més que un salt mortal
en aquesta cursa tot si val

Diaris, llepons i sicaris
no et contaran la veritat
però qui els sent diria que són gent
amb un seny desmesurat

"!Más madera, esto es la guerra!"
més significa més cada matí
i si creus que el tren va més de presa que la ment
ja et comences a quedar sense pastís

No em canse mai d'observar el personal
som un xou d'un caire descomunal

I pregunte jo: que potser no podríem parar
mirar on anem, reflexionar?

Hi som dalt d'un carro de passada
que tira una bèstia desbocada
que ja no podem controlar

El doctor diu que us dirà de què patiu
i el diagnòstic és fatal

I ara una: per on surt la lluna?
ho haurem de tornar a ensenyar
si aquest invent que ho ompli tot de ciment
ja no ens permet de veure el cel
desarrelats
on anem a parar?
no veure les estrelles
ni la lluna ni el cel

La Llamada

sonaron
las voces del desierto
una llamada limpia desde el firmamento

la duda
se disolvió en el tiempo
se diluyó en la infinitad del universo

entonces vio una mano sin su par
vio a la sombra terreno ganar
vio una señal que le hizo deducir
que habia llegado la hora de partir

y ya no pudo dejarlo pasar

ya no pudo dejarlo pasar

mil años
de absoluto silencio
quedaron sepultados bajo el gran lamento

a través
de la tela de araña
él divisó la luz de una nueva mañana

vio la mirada de un león brillar
la mentira en pedazos saltar
vio una lejana senda que seguir
sintió que ya era hora de partir

y ya no pudo dejarlo pasar
ya no pudo dejarlo pasar

fue un salto
en el espacio-tiempo
un impulso guiado
sólo un soplo de viento

su estela convirtió al perseguido
en un cazador dispuesto a perseguir su sueño

pasaron las noches y los días
pero el grito que lo elevó permanecía

ignoró
cada golpe de mano
llevado por la fuerza de un instinto sobrehumano

saltó los muros que no pudo derribar
sobre la aguas que le impedían pasar
sobre quien intentó hacerle caer
y sobre el límite de su pequeño ser
nunca más volvió a mirar atrás
nunca más volvió a mirar atrás

fue un salto
en el espacio-tiempo
un impulso guiado
sólo un soplo de viento
su estela
convirtió al perseguido

en un cazador dispuesto a perseguir su sueño

Per la punta (L'Horta i el Cabanyal)

Allà en La Punta per on ix el sol
hi havia un llogaret de cases velles i horts
on vivia gent senzilla que llaurava la terra i feia el poble fort

Un mal dia els va caure el mort
vingué l'autoritat a fotre a dret i a tort:
"heu de deixar les cases que les màquines venen a ampliar el port"

No pot ser, deu ser un malson
com van a foragitar-nos i deixar-nos sense nom
això és ben bé el que pensava tothom
però l'avarícia és sorda i no vol escoltar raons

Vingué una colla de joves de la ciutat

a omplir les cases buides i fer comunitat
els veïns s'organitzaren i tots junt es plantaren damunt dels teulats

Però la policia no pot tolerar això
i fa servir les porres per obrir pas al patró
i les llàgrimes corren
perquè no hi ha justícia per al poble, no

L'últim llar s'acaba d'enderrocar
quan ve el paper del jutge que s'ha cansat d'esperar
les dones, valentes, no han deixat d'escriure:
"mireu-nos a la cara si us queda dignitat!"

Cante per La Punta, per l'Horta i el Cabanyal
per la gent que lluita pels seus drets fins el final

Així és com va fent progrés
qui diu que sap el que vol dir però mai no ho ha entès
qui s'ompli les butxaques amb bulos i amenaces
i sempre en vol més

Puja l'odi que han alimentat
i qui tenia dubtes ja no li'n queda cap
es donarà a la causa que ha d'engolir aquesta xusma per un forat

Vindran més casos com el que s'ha contat
una sentència freda, bulldogs uniformats
enfrent més braços faran costat
i arraparan la terra on s'han deixat la sang

Cante per La Punta per l'Horta i el Cabanyal
per la gent que lluita pels seus drets fins el final

No sóc

No sóc fulla
no sóc arbre
no sóc aigua que brolla

No sóc principi ni final
ni meitat de la història

No sóc núvol ni horitzó
ni camí ni paisatge

No sóc pau ni salvació
no sóc pena ni glòria

Només sóc una força passatgera
que navega en el magma de la esfera

No sóc senya ni direcció
ni bitllet ni equipatge

No sóc guàrdia d'una visió
ni transmissor d'imatge

No sóc l'esdevenidor
ni promesa trencada

No sóc el teu redemptor
ni la excusa buscada

Només som una força passatgera
que navega en el magma de la esfera

Fem de Palau

A tu qui t'ha dit que no t'hem vist passar
amb el somriure glaçat
qui t'ha convençut que ens podries enganyar
amb un posat tan dissenyat

A tu qui t'ha dit que ens anàvem a empassarles mentides
i les mitges veritats

qui serà capaç de besar-te la mà només pot ser igualment
falç

Qui t'ha fet creure
que ets un ésser especial, supranatural
quan el que fas és vendre fem de palau
fem de palau

A tu qui t'ha dit que no t'hem vist passar
deixar-la caure i arrear
alçar la cua com un paó reial i amollar-nos el teu codi
moral

Furtes i estafes, arrases per on passes
trenques la imatge quan et fas l'indignat
botes a foc després de declarar
la teua estima per la humanitat

D'on agafes aire
per tanta vanitat, superioritat
quan el que fas és flaire
a fem de palau, fem de palau

La neura que t'obsessiona
és un reflex clar de la teua persona

"Pose para seducir
medios para difamar
y un erario público que saquear"

El corrent d'un riu

El corrent d'un riu avança
és una força bruta que mai no descansa

Un àngel exterminador un foll devorador
amb una immensa panxa

No cal que hi busqueu refugi
no hi ha escapatòria perquè a tots alcança

És un moviment orgànic, crit transoceànic
que per tot s'escampa

Des del gel de l'Àrtic fins els plans de La Pampa

El líquid que tot ho arrossega és la sang i el suor
d'una pell que no és blanca

Dels morts de la selva africana i sud-americana
de les terres de l'Àsia

El fill de la explotació que torna
per cobrar el que deuen tots els senyors Matança

L'esperit dels arbres, animals i plantes
que corre buscant venjança

No busques excuses:
tots en sabíem massa

Un planeta en movimiento
estrellas en el firmamento
en equilibrio perfecto

Sobre tierra caminamos
a la tierra regresamos
mal si no la respetamos

Vida

obri els sentits
frega't els ulls
el dia comença
la vida t'acull
ix al carrer
mira la gent
creua la boira que et separa d'ells

viu cada segon
com si fos
el teu darrer
recull energia amb el cos sencer
i ompli cada porus del teu ser

vida
besos, carícies i arraps
colps i ferides, trons i rellamps

vida
de qualsevol manera es fa
llença't als seus braços i deixa't portar

hui tens un somni que perseguir
una melodia amb les frases d'ahir
la càlida llum que espanta la mort
si busques i esperes potser tindràs sort

centra't en tot el que et fa ser millor
aparta't si veus venir
les forces de la foscor
i quan desitges allò que no tens
alça la vista i canta-li al vent

vida
besos carícies i arraps
colps i ferides
trons i rellamps
vida

de qualsevol manera es fa
llença't als seus braços i deixa't portar

Merci

Merci
per tots els colors de la llum
per els tons del teu evocador perfum
per les nits quan torne cansat
respire el silenci amb els ulls ben tancats
i done les gràcies
de poder viure al teu costat

Merci
tu ets el meu aliment
als teus peus jo hem pose místicament
en aquest món foll i confús
dones mesura de tot el que és pur
així és com ho sent
i t'ho cante íntimament

Des de la unitat
d'un cercle precís
d'un vincle concís
ple d'integritat
ja no hi és cap secret
gràcies
per mantenir-me dret

Meu cel colorit

Verd dolç i aclaparant
és el caire de totes les teues formes

roig, és per amants
som víctimes de fletxes poc ordinàries
blanc per la roba interior
i els teus acollidors llençols
i si et dic la veritat
he deixat de pintar el meu cel només de blau
i tot ho he fet per tu

El rosa es fa morat
quan hem dius que encara pesa força el teu passat
gris, el cel és nu
creus que encara és massa prompte per dir-te que et vull

Blanc per la roba interior
i els teus acollidors llençols
i ara et dic la veritat
he deixat de pintar el meu cel només de blau
i tot ho he fet per tu

Roses al voltant del llit
i un somriure amb la brisa del matí
em diuen que potser ho he aconseguit